

KONGESTENEN 2

MIRALINS DATTER

Hanne Lykke Rix

Dette er en læseprøve af *Miralins datter*

Miralins datter - Kongestenen 2

Hanne Lykke Rix

1. udgave, 1. oplag 2018

ISBN | 978-87-7171-210-0

Redaktør | Mie Møller Bie

Illustrator | Thomas Rix

Omslagsillustrator | PN•CREATE v/Peter Nielsen

Omslagsgrafiker | Annemette Ringer

Grafiker | Emma A. Mowinckel

Forlaget DreamLitt | www.dreamlitt.com

Bogen er trykt hos ScandinavianBook, Danmark

Alle rettigheder forbeholdes. Fotografisk, mekanisk eller anden gengivelse af denne bog eller dele heraf er kun tilladt med forfatterens skriftlige tilladelse ifølge gældende dansk lov om ophavsret.

KONGESTENEN 2

MIRALINS
DATTER

Hanne Lykke Rix

DreamLitt

Dette er en læseprøve af *Miralins datter*

Til mine kære søstre

1. BREV FRA KONG LEOS

„Min kære søster, dronning Zol. Jeg tillader mig at skrive til dig endnu en gang, da jeg ikke har modtaget svar fra dig og derfor ikke kan være sikker på, at mine andre breve er nået frem. Du må tilgive mig, hvis meget af indholdet er gentagelser af noget, du allerede ved. Men det er af yderste vigtighed, at du bliver bekendt med, hvad der er hænt i Tvillingerigerne. Derfor har jeg denne gang valgt at sende brevet den lange vej til Walangar med skib og derfra videre til Furien med kurér, i håbet om at din respons vil være desto hurtigere og gøre det den omstændelige forsendelse værd.“

Kong Flod holdt inde med læsningen et øjeblik og så rundt på sine tilhørere. Bortset fra en svag klirren af sølv mod stentøj var der en knugende tavshed omkring det store, tunge egetræsbord, hvor kongefamilien var samlet til aftensmåltidet.

Dronningen sad som en stenstøtte ved den modsatte bordende og stirrede stift ud i luften. På Flods venstre side sad de tre piger på rad og række. Irisk spiste uanfægtet sin dessert. Hendes tvillingesøster, Sisken, sad og rørte rundt og rundt i sin, mens hun studerede sit eget spejlbillede i den blankpolerede bordflade. Kun Ellin så opmærksomt på sin onkel, ivrig og spændt på at høre fortsættelsen.

Ved kongens højre side sad kronprins Ørn, høj, rank og mørk. Også han lyttede vågent og opmærksomt med antydningen af et smil om læberne. Og ved siden af ham, på så lang afstand som muligt, sad – eller rettere hang – hans lillebror, Falk, på sin stol på den sædvanlige lade måde. Hans hårtjavser nåede helt ned til bordpladen og skjulte fuldkommen ansigtet.

Kongen rettede irriteret opmærksomheden mod brevet igen.

„Jeg skal gå lige til sagen: Som du uden tvivl ved, kære søster, har Det Nordlige Tvillingerige i mange måneder været under demurgisk belejring. Jeg regner med, at kong Droq kontrollerer det meste af landet nu, fra vest til øst, og i hvert fald så langt nordpå som til floden Dorawell. Det har taget os en rum tid at finde ud af, hvordan det kunne gå til, at fjenden trængte helt frem til kongsgården uden at blive opdaget; men det står nu klart, at det først og fremmest skyldes forræderen, fyrst Kazar, som er gået over på fjendens side. Både Miros og jeg regnede ham blandt vore venner, og hans forræderi rammer derfor dobbelt hårdt.

Kazar råder over en stor privat hær, som vi forventede stod til Tvillingerigernes disposition i tilfælde af krig, og jeg undrede mig ganske vist over, at han tøvede med at tilbyde sin hjælp ved vore sydlige grænser sidste sommer, da arganterne angreb os. I stedet måtte Miros sende en del af sine mænd sydpå for at styrke mine grænsedelinger, og således gik det til, at Miros' egne styrker var svækkede, da angrebet på kongsgården kom i sensommeren. Kazar lod i hemmelighed Droqs soldater passere bjergene i sine landområder og hjalp dem med både til at sejle ned ad Zolang til Ørnefjord. Om de derfra er gået over land til kongsgården, eller om de er sejlet ud til havet og videre til Kongesøen, er uvist, men sikkert er det, at ingen havde nået at slå alarm, inden angrebet kom. Hvilket tyder på, at der må være flere forrædere iblandt os. Nogen med et godt kendskab til området og til kongsgården selv.“

Kong Flod blev afbrudt af et pludseligt bump fra den anden ende af bordet, da dronningen med et sæt rejste sig op og i det samme kom til at vælte sit sølvbæger. Vinen flød hen ad bordet, men ingen gjorde mine til at gøre noget ved det. Irisk fortsatte ufortrødent med at spise, som om intet af det, der forgik, havde noget med hende at gøre.

„Giv mig brevet!“ Dronningens stemme var lav, men truende.

Flod betragtede hende køligt. Zols hænder knugede om servietten, og hun lænede sig frem mod bordet, som om hun når som helst kunne falde omkuld. De ellers så blå øjne var sorte i det kridhvide ansigt, og hun stirrede stift på ham. Fint! Så havde han da hendes opmærksomhed for en gangs skyld.

„Giv mig det!“ kommanderede hun. „Det er skrevet til mig!“

„Og du har selv givet det til mig.“

„Jeg har ikke bedt dig læse det højt.“

„Indholdet vedkommer os alle. Det er på tide, at hele familien får at vide, hvad der foregår. Der er ikke nogen børn til stede her. Skønt du behandler dem sådan ...“ Flods blik gled hen til Falk. Heldigvis sad han stadig med hovedet næsten nede i bordet. „Se bare, hvad du har gjort *ham* til! En rigtig tøsedreng. En stor, fed baby, der hænger i sin mors skørter. Det er på tide at tage fløjls-handskerne af!“

Falk lod sig lydløst glide ned fra stolen og listede hen mod døren.

„Du bliver her!“ Flods stemme kom som et sværdhug. „Der er ingen, der går nogen steder, før jeg har læst brevet færdig. Sæt dig, Zol! Og, Sisken, stop den åndssvage røren, og prøv at opføre dig som en kvinde på næsten sytten!“ Der var ingen tvivl om, at kong Flod var i stand til at få en hel hær til at adlyde alene ved stemmens magt.

Sisken så skræmt op på sin far. Så lagde hun forsigtigt skeen fra sig på bordet. Zol satte sig stift ned på kanten af sin stol, mens Falk blev stående henne ved døren med bøjet hoved og ludende skuldre.

„Hørte du ikke, hvad jeg sagde?“ tordnede Flod. „Du går ingen

steder – *Spurv!*“ Det sidste blev næsten spyttet ud, og Ellin krympede sig mærkbart i stolen ved siden af ham.

Falk løftede hovedet et kort øjeblik og så på sin far. Hans øjne var lige så foruroligende blå som hans mors og forbløffende skarpe. Flod følte sig utilpas. Falks blik gav ham altid en ubehagelig skyldfølelse og en fornemmelse af på en eller anden måde at blive gennemskuet. Sandt at sige passede det ham udmærket, at drengens øjne for det meste var skjult bag et bekvemt gardin af hår. Zol havde mere end en gang tigget ham om at tvinge Falk til at lade sig klippe, for hun kunne ikke længere selv formå ham til noget som helst. Men Flod plejede at gøre hende opmærksom på, at hun selv var skyld i, at Falk var blevet en tøs. Hun skulle have klippet ham for mange år siden. Og det var blot en af de mange ting, som det efterhånden var for sent at rette op på!

Flod vendte atter skyndsomt øjnene mod brevet fra kong Leos, og Falk gik langsomt tilbage til sin plads ved bordet.

„Siden erobringen af kongsgården har Kazars hær bevogtet grænsen mellem Tvillingerigerne langs Zolang. Hans soldater er uhyre veltrænede og professionelle, og jeg har ingen mulighed for at forsøge et angreb på dem, så længe arganerne stadig trænger ind på os fra syd. Jeg har desuden været nødt til at forstærke vore grænser mod øst langs Solksanbjergene, da jeg umuligt kan vide, om Droq planlægger et angreb fra den side. Det bliver mere og mere min overbevisning, at Droq har indgået en pakt med Argan også, og at deres angreb er en del af en større plan. Hvem der ellers måtte stå i ledtog med Demurgien, kan vi ikke vide, men der er ingen tvivl om, at Droq er i færd med et forsøg på at erobre hele Okenos.

Vi ved også, at det var kong Droqs ældste søn, prins Knai, der ledte angrebet på kongsgården, og at det er ham, der styrer tingene i Det

Nordlige Tvillingerige nu. Efter sigende er han lige så grusom som sin far. Spionerne fortæller om afbrændte byer og gårde, og mange folk i de besatte områder har måttet tilbringe den forgangne vinter uden et tag over hovedet eller føde at putte i munden.

Men det værste, det allerværste, kære søster, er, at jeg i al den tid, der er gået, ikke har hørt et eneste ord fra vores elskede bror, kong Miros. Rygterne vil vide, at han er blevet myrdet i sin seng. Måske er det blot onde rygter, som fjenden har opfundet for at sprede usikkerhed blandt os, men desværre er mange andre af kongelig slægt blevet forsøgt myrdet af demurgiske soldater. Således har vores fetter prins Maro og hans familie alle mistet livet i deres hjem ikke langt fra kongsgården. Jeg ved det med sikkerhed, for en af deres tjenestefolk slap over grænsen og kunne fortælle det til mig i egen person.

Det er meget triste og foruroligende nyheder, og jeg frygter det værste for vores kære bror! Én god nyhed har jeg dog også til dig: Flere af mine spioner beretter, at vores mor, dronning Nora, er blevet set i haven ved kongsgården flere gange i den sidste tid. Hun lever!

De sidste meldinger, jeg har fået, fortæller, at kong Droq, nu hvor bjergene kan passeres igen, er i færd med at sende store hærenheder over Okebjergene et stykke vej syd for floden Ellang, og jeg frygter, at det kan få uoverskuelige konsekvenser, hvis ikke vi får stoppet denne invasion meget snart. Tilsyneladende har de indrettet Karlsgård ved floden Ellwell som hovedkvarter; en strategisk god beliggenhed med nem adgang til kongsgården og havet.

Hvad der er sket med vores niece Miralins familie, hendes husbond Karl og deres lille datter Ellin og deres folk, ved vi intet om. Vi ved kun, at Droqs hærforerere har taget for sig af den ekstra gevinst i form af Karls mange ædle rideheste samt den frugtbare jord, hvor bønderne nu må producere føde til Droqs hær.“

Der lød et halvkvalt udbrud ved siden af Flod. Ellin havde slået hænderne for munden, og hendes øjne var blevet endnu rundere, end de var i forvejen.

„Vi ... vi må gøre noget!“ afbrød hun. I sin ophidselse glemte hun åbenbart helt sin sædvanlige høflighed. „Og vi må give dem besked! De ... de ved jo slet ikke, hvad der er sket med kong Miros og med min far ... Og dronning Nora er fange i kongsgården ... og ... og ...“ Hun så fortvivlet rundt på familien, men Ørn var den eneste, der gengældte hendes blik.

„Bare rolig, Ellin,“ sagde han og smilede til hende. „Du skal nok få Karlsgård tilbage, det lover jeg dig!“ Hans stemme var så rolig og sikker, at man ikke kunne andet end at tro på ham. Ellin forsøgte tappert at smile tilbage, og Sisken strøg hendes hånd medlidende.

„Det er synd for de stakkels heste!“ sagde hun. „Og det er synd for dig, Ellin! Du må ride på min hest, lige så ofte du vil. Plys er den sødeste hest, du kan tænke dig, når du lærer hende at kende. Hun kan godt finde på at nappe lidt, men det er kun, fordi hun er ivrig. Her den anden dag –“

„Tak, Sisken!“ skar Flod hende af, før hun kom for godt i gang. „Dette er ikke noget teselskab! I kan ordne jeres tøsesnak senere.“ Han genoptog sin læsning.

„Alt dette er, hvad jeg har kunnet finde ud af og gætte mig til efter bedste evne. Det er svært at få pålidelige efterretninger fra Det Nordlige Tvillingerige, for prins Knai gør, hvad han kan, for at få befolkningen over på sin side med en blanding af afskrækkelsesmetoder og trusler og med rigelige belønninger til dem, som vælger at tjene ham. Så tilbage er blot for mig endnu en gang at trygle dig om at tale vores sag for din husbond, kong Flod. Du må lade ham forstå, at det gælder

dit fedreland, din familie og kongeslægts beståen. Jeg fornemmer, at vi står over for en meget farlig og målrettet fjende, hvis fulde styrke vi endnu ikke kender. Hvor mange landes hære vi er oppe imod, kan vi kun gisne om, men Droq har tilsyneladende ikke travlt. Han erobrer, konsoliderer, erobrer den næste bid og så fremdeles. Og jeg er sikker på, han ikke helmer, før hele Okenos er under hans kommando, og den gamle kongeslægt er udryddet.

Jeg har naturligvis sendt bud med anmodning og bønner om hjælp til både Ørneøerne og til Walangar. Jeg kan regne med fyrst Lanvins fulde støtte, da Ørneøerne uden tvivl er Droqs vigtigste mål, men kong Eiwin af Walangar har ikke givet tilsagn om noget. Han afventer Furiens beslutning i denne sag. Som du ser, er vi derfor dobbelt afhængige af kong Flods støtte.“

Her gjorde kongen igen en lille pause, mens han og Ørn udvekslede sigende blikke. Ørn nikkede en smule med hovedet og så overmåde tilfreds ud. Så fortsatte Flod:

„Mens jeg med længsel venter på dit svar, fokuserer jeg mine militære styrker på at slå angrebene på vores sydlige grænse tilbage. Som før nævnt giver organerne os stadig problemer dernede, hvilket lægger beslag på en stor del af vore styrker, og jeg frygter desto mere et pludseligt angreb fra nord eller øst. Et angreb fra Furien på de demurgiske styrker i Det Nordlige Tvillingerige er vores bedste håb lige nu.

Kære søster, jeg stoler på dig, bønfalder dig og sætter hele min lid til dig og kong Flods militære magt. Lad mig høre nyt fra dig hurtigst muligt, så vi kan lægge vores strategi, få dammet op for strømmen af soldater over bjergene, sikret grænserne og sidst, men ikke mindst, få kongsgården og det land, som retmæssigt tilhører os, tilbageerobret!

Jeg skulle naturligvis overbringe dig og din familie mange hilsener fra dronning Mari og prinserne. De er alle sunde og raske, om end

tyngede af den alvorlige situation, vi står i. Prins Tivo ønsker, at jeg skal spørge, om prins Ørn vil deltage i krigen? Selv er han meget stolt af netop at have fuldendt sin militære træning, så han kan hjælpe med at forsvare sit land.“

„Det kan han bande på, jeg vil!“ indskød Ørn og slog en knyt-næve i bordet.

„Til slut er der kun tilbage at bede dig sende dit svar med største forsigtighed, da fjenden har spioner overalt. Måske er vejen til havet ad floden Okelang endnu sikker, men derom ved du utvivlsomt mere end jeg. Jeg håber af hele mit hjerte, at dit svar må nå sikkert frem, og jeg skal ikke finde et øjebliks ro, førend jeg modtager bud fra dig.

I største hengivenhed, din broder, Leos, konge af Det Sydlige Tvillingerige.“

Flod rullede langsomt og omhyggeligt brevet sammen, mens resten af familien sad ubevægelig rundt om bordet. Han bankede papirrullen let mod den tykke bordplade og betragtede tankefuldt de lange skygger på græsset uden for de høje vinduer.

Ellin havde det, som om stolen brændte under hende. Hun ventede, at kong Flod nu omsider ville meddele dem, hvad han havde tænkt sig at gøre. At hun langt om længe ville få svar på alle sine spørgsmål og på sin bøn om hjælp til Tvillingerigerne.

I en hel uge havde kongen og prins Ørn holdt rådslagning med alle hærførerne. Men hvad havde de besluttet? Ville de angribe kong Droqs hær fra nord med hele Furiens styrke, som kong Leos havde håbet? Ville de slutte sig sammen med nabolandet Walangar? Måske med flere andre allierede? Og hvornår, *hvornår?*

Hun kogte af utålmodighed indeni, men udadtil forholdt hun sig roligt afventende. Lidt havde hun da lært i de måneder, hun havde deltaget i krigertræningen i Torruland! Hun så Ulvinas

udtryksløse ansigt for sig og gjorde sit bedste for at efterligne det, mens hun betragtede sin onkel, der stadig sad og vippede skødesløst med brevrullen mod bordet. Omsider vendte han sit blik væk fra vinduerne.

„Lad os hæve måltidet!“

Dronningen rejste sig brat og var lynhurtigt henne ved den anden ende af bordet, hvor hun snappede brevet ud af Flods hånd. Uden et ord forlod hun spisesalen.

Irisk var lige i hælene på hende.

„Jeg rider en tur!“ meddelte hun kort.

„Det bliver snart mørkt,“ sagde kongen. Irisk trak ligegyldigt på skuldrene og forsvandt.

Ellin var lamslået. Hun forstod intet af, hvad der foregik.

Som ved et trylleslag dukkede to køkkenpiger op og begyndte hurtigt og lydløst at rydde af bordet. De var begge meget unge, og de holdt hele tiden hovedet bøjet og blikket sænket. Ellin kendte ikke deres navne, for de var ikke blevet præsenteret.

„Kom, Ellin!“ sagde Sisken og trak Ellin i ærmet. „Lad os gå op til mig lidt.“

„Jeg ved ikke ...“ Ellin tøvede. Sisken var den, der havde taget allermest hjerteligt imod hende, da hun ankom til Egeborg, og hun var sjov og nem at være sammen med. Men Ellin kunne ikke rigtig rumme hendes talestrøm lige nu.

„Tak, Sisken,“ sagde hun. „Men jeg vil gerne over i stalden og hilse på Svale.“

Svale ville forstå. Svale sagde ikke noget overflødigt, hun lyttede kun. Ellin rejste sig fra bordet.

„Mange tak for mad, onkel Flod,“ sagde hun og nejede høfligt. Kongen rejste sig også. Han bankede hende venligt i ryggen.

„Det er rart at have et ungt menneske med gode manerer i huset,“ sagde han. „Karl og Miralin har opdraget dig godt, prinsesse Ellin. Man kan kun håbe, det smitter lidt af på visse andre ...“

Sisken rejste sig klodset og kom til at skramle voldsomt med stolen. Flod rynkede brynene og sukkede.

„Tak for mad, far,“ mumlede Sisken. Men hendes far havde allerede vendt ryggen til og var på vej væk.

Før Ellin gik ud af rummet, kastede hun et blik tilbage mod spisebordet, hvor Falk var blevet alene tilbage. Han lå ind over bordets tykke egeplanker med hovedet i armene, ubevægelig. Det så ud, som om han sov. Eller græd?

2. EGEBORG

Kong Flods stalde var store. Større end staldene på Karlsgård, og ligesom selve borgen var de bygget af kraftige tømmerstokke. Ellin undrede sig over, hvor alle de heste skulle græsse, for der var skov hele vejen rundt om Egeborg og kun nogle ganske små græsområder hist og pist.

Mens hun krydsede den store plads foran kongefamiliens bolig, tænkte hun på, at hun skulle spørge Sisken om det senere. Måske var der græsningsområder bag skoven et sted? Indtil videre havde hun kun set selve borgen med dens huse og stalde og haver. Men det var såmænd også et stort nok område at lære at finde rundt på.

Hun standsede et øjeblik under det enorme egetræ, som knejsede midt i borggården. Hendes mor ville have elsket det træ! Ellin måtte bøje nakken helt tilbage for at se op i dets kæmpemæssige krone. Sisken havde fortalt hende, at det var mange hundrede år gammelt, og stammen var så tyk, at de to piger ikke kunne nå rundt om den, selv når de holdt hinanden i hænderne.

Sisken havde været Ellins trofaste rundviser, siden hun ankom til Egeborg. Men også Ørn havde vist hende en del opmærksomhed. Ellin mærkede et lille sug i maven ved tanken, mens hun gik videre over mod stalden.

Det kan han bande på, jeg vil! havde Ørn sagt til spørgsmålet i brevet om, hvorvidt han ville deltage i krigen.

Stalddøren stod på klem. Hun indsnusede den velkendte duft, da hun trådte indenfor. Så fik hun øje på Svale i båsen ved den modsatte væg. Hun så lille, spinkel og fin ud mellem alle de store

stridsheste. Ellin skyndte sig over og lagde armene omkring Svales hals og gemte sit ansigt i hendes hvide manke.

„Føler du dig også lille og fremmed her?“ hviskede hun ind i hestens øre. Svale prustede lidt, og Ellin syntes, hun nikkede. „Men der er gode nyheder, Svale! Dronning Nora er i live – eller det var hun i hvert fald, da onkel Leos skrev sit brev til tante Zol. Hun går rundt på kongsgården og venter på, at krigen bliver overstået, så vi kan spille musik sammen igen.“

Svale rørte uroligt på sig.

„Bare rolig, Svale!“ sagde Ellin og klappede hesten. „Du skal snart hjem til din egen stald igen. I morgen eller overmorgen drager du sydpå med den dumme hærfører og hans dumme mænd. Gennem alle skovene, ad den lange, lange vej, indtil du kan se bjergene igen. De store, blå Okebjergene ...“

Ellin fik en klump i halsen. Hun tænkte på Kori, Vinka, Ulvina og de andre. Var de mon nået tilbage til Okedalen igen? Sad Kori i grotten hos Kai og Oka og sine søskende og fortalte, hvad han havde oplevet på turen til Furien? Måske snakkede de om Ellin og tænkte på hende lige nu ...? Hun ønskede, at hun var hos dem. Ønskede det så meget, at det gjorde ondt indeni. Men Okedalen var langt, langt væk, så langt væk, at den forekom hende som en smuk drøm. Hun bed tænderne sammen. Nej, hun ville ikke græde! Hun ville holde sit løfte til sig selv og til den gamle okepræst. Hun var voksen nu – næsten fjorten somre! Det var bedre ikke at tænke på Okedalen og sine venner, indtil hun havde vænnet sig til at være på Egeborg. Hun var hos sin rigtige familie nu, som hun selv havde ønsket, og de havde trods alt taget godt imod hende. Måske ikke helt på den måde, hun havde forestillet

sig, men hvad havde hun egentlig forestillet sig? Hun kunne ikke længere huske det.

Det var præcis en uge siden, hun var redet ind på den store plads foran Egeborg som den bagerste i hærførerens følge. Det havde været først på aftenen ligesom nu, solen var allerede sunket ned bag de høje trætoppe, og både hun og Svale havde været trætte oven på den lange rejse. Måske var det derfor, synet af borgen havde forekommet Ellin så dystert?

De havde redet i timevis uden ophold på rejsens sidste dag for at nå frem inden mørkets frembrud, og Ellin havde været langt væk i sine egne tanker, da mændene foran hende pludselig havde gjort holdt. Først nu havde hun lagt mærke til, at de var kommet ud af skoven, og dér, foran dem i skumringen, knejsede det enorme bygningsværk, gammelt, tungt og mørkt. Sådan så den altså ud, Egeborg. Her havde Furiens kongefamilie boet i mange generationer, og her var hendes fætre og kusiner vokset op. Ellin havde forsøgt at tage det hele ind på en gang.

Den vej, de havde fulgt nordpå i mange dage gennem et tilsyneladende fladt, skovklædt landskab, førte pludselig stejlt opad for så at ende brat foran en mægtig jernport i et kraftigt fæstningsværk. Porten stod åben, og bag den havde hun kunnet skimte en stor borggård, hvor det gamle egetræ, omkranset af mange træbygninger, udgjorde centrum. Hovedbygningen lå lige over for porten. Den var bygget af hele træstammer og havde som det eneste af husene to etager. Ellin undrede sig stadig over, hvordan det havde været muligt at løfte de tunge stammer så højt op.

Selve fæstningen, som omkransede det hele, var så stor, at den fortabte sig i mørket, men også uden for den havde Ellin kunnet se lys skinne fra huse inde mellem træerne i halvmørket.

Efterhånden som de havde nærmet sig porten, var hendes hjerte-banken taget til. Hun havde ventet så længe på dette øjeblik, forestillet sig det og gennemlevet det i tanker. Nu var det pludselig frygtindgydende virkeligt! Hun havde ikke været forberedt på den kraftige duft af fugtigt græs og røgen fra de mange skorstene, som hang lavt hen over jorden. Eller den dæmpede lyd af mange stemmer, myggene, som svirrede omkring hende og forsøgte at stikke ... Nå jo, myggene! Dem havde hun nu haft rigeligt med tid til at vænne sig til på rejsen gennem skovene – de havde bare ikke været en del af hendes forestilling om Egeborg.

„Kan du huske det, Svale?“ spurgte hun. „Alle de dumme myg!“

Svale pressede sin bløde mule mod Ellins hånd og så på hende med sine kloge, brune øjne.

Svale havde også været plaget af myggene på den lange tur gennem Furien. De var meget større og mere nærgående her end dem, Ellin kendte fra sin egen skov hjemme ved Karlsgård. Men Svale havde jo ikke kunnet gemme sig i teltet om natten ligesom Ellin. Og snart skulle hun ud i skovene igen ...

„Gid du kunne blive hos mig, Svale,“ sagde Ellin. „Du er min hest, er du! Brisk var Karls hest, han kunne aldrig rigtig være blevet min. Men du og jeg, Svale, vi to hører sammen. Det er helt forkert, at vi skal skilles ad ...“

Der lød en klirren fra en af båsene lidt længere inde i stalden. Ellin rettede sig op med et ryk og kiggede sig for første gang, siden hun kom ind, ordentligt omkring i stalden. Lænet op ad en bjælke, ikke mere end ti meter væk, stod Ørn og betragtede hende. Han klirrede med nogle sporer, som han holdt i hånden.

„Jeg ... havde slet ikke set dig ...“ Ellin mærkede, at hun blev

rød i kinderne. Bare han ikke havde hørt hende. „Har du været her hele tiden?“

Ørn svarede ikke, men kom hen og lagde en hånd på hendes arm. Varmen fra den bredte sig gennem hele hendes krop.

„Det er en fin hest,“ sagde han anerkendende. „Jeg kan godt forstå, du er glad for den.“ Han strøg Svale over manken. Ellin kunne mærke, at Ørn gjorde Svale utryg, og skyndte sig at klappe hende beroligende på halsen.

„Så, så, Svale, det er bare fætter Ørn. Ham kan du stole på.“

I den forløbne uge havde hun flere gange set Ørn ride af sted på sin sorte hingst, Pil. Det var en temmelig uregerlig hest, som Ellin ikke vovede sig i nærheden af, men Ørn havde fuldkommen styr på den. Hun betragtede ham i smug, mens de begge klappede Svale. Hun havde stadig ikke vænnet sig til, at han på samme tid var den dreng, hun havde set op til og leget med i sin barndoms vidunderlige somre på kongsgården og en mystisk, fremmed ung mand. Han lignede sig selv – men alligevel var han ikke den samme. Og faktisk var Ørn jo slet ikke hendes fætter, selvom hun kaldte ham det. Han var hendes mors fætter. Og tante Zol var Miralins moster. Det var Ellin pludselig blevet meget bevidst om, efter at hun havde mødt Ørn igen den aften for en uge siden.

Han havde stået under det kolossale egetræ på pladsen i fæstningens midte og taget imod dem, da de kom ridende ind gennem porten. Han var den første fra kongefamilien, hun havde set, siden hun forlod Karlsgård sidste sommer. Først havde hun ikke genkendt ham, som han stod der og talte med nogle hærførere, der var ankommet tidligere. Han var høj, mørkhåret og muskuløs af bygning, og der var noget kongeligt over hele hans holdning og måde at bevæge sig på, en naturlig autoritet. Det var

tydeligt, at han allerede var vant til at lede og tage del i vigtige beslutninger. Ellin havde først troet, at han var kongen, som hun, så vidt hun huskede, aldrig havde mødt, men da de var kommet nærmere, havde hun indset, at han var alt for ung til at være kong Flod – og så havde hun pludselig genkendt Ørn. Ansigtstrækkene var ikke til at tage fejl af. Skønt de var blevet skarpere, mere markerede, havde han den samme lidt krumme næse og de samme mørke øjne, som kunne brænde med en vild glød. Hans navn passede perfekt til ham: Ørn, en rovfugl, skabt til jagt. Stærk, majestætisk og somme tider farlig ...

Men han havde taget godt imod Ellin. Han havde genkendt hende øjeblikkeligt, da hærføreren præsenterede hende, og havde behandlet hende som en vigtig og fornem gæst. Den lille, fede hærfører havde mere end antydnet over for Ørn, hvor stor og vanskelig en opgave det havde været at få Ellin bragt sikkert til Egeborg, men til Ellins fryd havde Ørn kun haft hån tilovers for hans anstrengelser.

„Det manglede bare!“ havde Ørn sagt. „Jeg håber ikke, prinsessen finder noget at klage over!“ Hvorefter han havde vendt ryggen til manden og givet Ellin sin fulde opmærksomhed. „Du må være udmattet oven på den lange rejse, kusine Ellin. Kom, jeg vil straks vise dig indenfor, så du kan hvile dig og møde resten af familien. Min far, kongen, vil være ivrig efter at læse brevet fra høvding Oka, og du må have forfærdelig meget at fortælle. Jeg kan ikke vente med at høre, hvordan det går til, at du pludselig dukker op her midt i Furiens skove.“

Han havde ført hende op ad en bred stentrappe midt på hovedbygningen og ind i en stor hall, hvor han med myndig røst hidkaldte adskillige tjenestepiger, som straks kom ilende for at

tage sig af hende. Ørn havde efterladt hende i deres varetægt, mens han selv gik direkte til sin far for at fortælle ham nyheden om Ellins ankomst.

Før hun havde vidst af det, lå hun og svømmede rundt i et mægtigt træbadekar, mens pigerne vimsede omkring og lagde rent tøj frem, redte og vaskede hendes hår, skrubbede hende på ryggen og fra tid til anden hældte mere varmt vand i karret. Hun havde været for træt og overvældet til at protestere eller stille spørgsmål, og efterhånden som det varme vand gjorde sin virkning, havde hun overgivet sig til nydelserne og givet slip på alle sine tanker og bekymringer. Det var mange år siden, hun havde oplevet sådan en luksus, og det var simpelthen vidunderligt!

Og sådan gik det til, at hun var splitternøgen, da hun genså Sisker for første gang i fire år. Tjenestepigerne havde forladt rummet et øjeblik, og Ellin havde netop besluttet sig for at tage sig sammen til at stå op af vandet, før hun gik helt i opløsning. Hun havde rejst sig op i badekarret og stod og kiggede sig omkring efter noget at tørre sig med, da Sisker kom farende ind ad døren.

„Ellin!“ råbte hun. Og så var hun styrtet lige hen og havde slået armene omkring Ellin uden at tænke på, at hendes eget tøj blev plaskvådt. „Ørn sagde, at du var kommet, og jeg skyndte mig herhen, så hurtigt jeg kunne. Hvor er det dejligt at se dig igen, det er så længe siden! Men du ligner jo dig selv på en prik, skønt ...“ Det var, som om det først var nu, Sisker havde lagt mærke til, at Ellin ikke havde noget tøj på. Hun fnisede. „... skønt ... du er jo ved at blive til en ung kvinde!“

Ellin havde genert forsøgt at skjule sin krop med hænderne, men hun kunne ikke lade være med at le.

„Åh, undskyld, søde Ellin! Jeg er da også så ubetænksom!“

Sisken havde skyndt sig at kalde på tjenestepigerne, som kom farende med store, bløde, opvarmede håndklæder og gav sig til at tørre Ellin og hjælpe hende i tøjet. Ellin havde følt sig som en hjælpeløs baby, der blev puslet. Hun var blevet så vant til at klare sig selv, at hun var utilpas ved situationen, men hun ville ikke virke utaknemmelig, så hun protesterede ikke.

Sisken havde slået sig ned på en stol i baderummet. Ellin syntes også, *hun* lignede sig selv. Hun havde det samme halvlange blonde hår og muntre grønbrune øjne. Og selvom hun var blevet temmelig buttet og havde fået former som en voksen kvinde, var hendes ansigt stadig lige rundt og uskyldigt, og hun havde det samme søde smil som altid.

„De venter alle sammen på dig i salen,“ sagde Sisken. „Vi er meget spændte på at høre alt, hvad du har at fortælle. Det er forfærdelig længe siden, vi har hørt nyt fra familien i Tvillingerigrerne.“

Den bemærkning havde fået Ellins mod til at synke nogle grader. Hun havde jo håbet på, at *de* kunne fortælle *hende* noget om, hvordan det gik med resten af hendes familie. Det var forventningen om det, der havde holdt hende oppe de sidste mange dage af den ensformige tur ad hærvejen. Det, der havde fået hende til at fortsætte hver dag til langt ud over sin træthedsgrænse. Og Svales.

Det var blevet mørkere i stalden nu, og en bleg måne skinnede ned på gårdspladsen uden for den åbne dør. Ellin studerede Ørns silhuet på den anden side af hesten og overvejede, om hun skulle spørge ham ud om Flods planer. Hun var sikker på, Ørn vidste alt om dem, for det lod til, at han var sin fars højre hånd og fortrolige. Og efter en hel uge på Egeborg var de absolut eneste nyheder,

hun havde fået, dem, onkel Flod havde læst op af kong Leos' brev under aftensmåltidet for lidt siden.

Da det kom til stykket, var der heller intet, de havde kunnet fortælle hende om hendes slægtninge, den dag hun ankom. Eller havde villet fortælle? Det var faktisk kun Ellin selv, der havde haft noget at sige den aften.

Efter sit bad var hun fulgt i hælene på Sisken ned ad hall'ens brede trapper, renskrubbet og lyserød som en pattegris og iført en snehvid kjole, Sisken havde fremtryllet. Magde ville have frydet sig ved synet! I hånden havde Ellin knuget sin gamle, beskidte rygsæk.

Kong Flod var kommet hende i møde, så snart de trådte ind ad de store fløjdøre til salen. Han var en statelig mand og lignede en ældre og bredere udgave af Ørn med kraftigt mørkt hår og skæg. Hans ansigt var strengt, og den krumme næse så ud, som om den havde været brækket engang, hvilket gav ham et barskt udtryk, men han havde smilet venligt til Ellin og rakt hånden frem for at hilse på hende.

„Velkommen til Egeborg, prinsesse Ellin. Sidst jeg så dig, var du kun et par år gammel, men det husker du nok ikke? Nu har skæbnen villet, at vi skulle mødes her i Furien. Du må fortælle os alt om, hvad der har bragt dig hertil!“

Irisk var kommet hen og havde omfavnet Ellin.

„Kusine Ellin! Hvad har fået dig til at komme den lange vej til det mørke og dystre Furien?“ Hun havde set på Ellin med et fast og direkte blik. Også hun lignede til en vis grad sig selv, men hun var blevet meget høj, mindst et hoved højere end sin tvillingesøster. Hendes hår var mørkere og glattere end Siskens, og hun var slank og drenget af bygning. Ellin havde syntes, at Irisk manglede

et par buler og skrammer og blå mærker og måske nogle kviste i håret for at være helt sig selv.

Kong Flod havde taget Ellins arm og ført hende ind i salen. Den var imponerende! To hele etager i højden og stor nok til, at hele Karlsgård kunne have ligget inde i den. Alt var af træ, som var mørkt af ælde, med undtagelse af et åbent ildsted, bygget af store kampesten, hvori der brændte en buldrende ild, hvis røde skær flakkede hen over væggene. Mægtige træsjøler bar loftet, og på alle væggene hang store vævede tæpper i brune, grønne og røde farver med billeder af gamle dages krige. I den modsatte ende af rummet førte nogle trin op til en forhøjning med to smukt udskårne tronstole på. Et stort, tungt, blankpoleret egetræsbord var placeret midt i rummet.

„Ellin, hils på din tante Zol,“ sagde kongen. Dronningen havde rejst sig fra en polstret stol foran ilden. Hun var meget smuk. Hvorfor havde Ellin mon aldrig lagt mærke til det som barn? Hendes hår var gyldent som modent korn, og hendes øjne blå som de blomster, der voksede i det. Hendes skikkelse var slank og veldrejet som en ung piges. Det gik op for Ellin, at Zol måtte være meget yngre end kongen, som havde furet ansigt og grå stænk i det mørke hår.

„Velkommen, Ellin,“ havde dronningen sagt og taget hendes hænder. Det forekom Ellin, at smilet ikke nåede op i hendes øjne. De forblev kølige som Kongesøen om vinteren. „Som du dog er kommet til at ligne min mor, dronning Nora!“

„Tak, tante Zol,“ svarede Ellin og nejede. Der var noget stædigt og ophøjet i Zols væsen, der opfordrede til høflig distance. Ikke noget med omfavnelser.

„Falk, sig pænt goddag til din kusine Ellin!“ sagde kong Flod.

Først nu havde Ellin fået øje på Falk, som stod i en niche ved et af de høje vinduer på den modsatte side af bordet. Han havde ryggen halvt vendt mod hende, men alligevel fik Ellin et chok ved synet af ham. Hans hår, som før i tiden havde været lyst og friseret i fine bølger omkring ansigtet, var fedtet og gråligt i farven. Det hang ned til midt på ryggen, og det dækkede næsten fuldkommen hans ansigt. Hans skuldre ludede, og han var mere end buttet, nærmest fed. Alligevel hang tøjet og slaskede på ham, som om det var for stort.

„Goddag,“ mumlede Falk næppe hørligt.

„Jeg bad dig sige *pænt* goddag!“ kommanderede Flod. Falk trak på skuldrene.

„Tag dig ikke af ham.“ Ørn var kommet hen til Ellin. „Han har ingen manerer. Han tænker kun på sig selv!“

„Bland dig nu udenom, Ørn,“ sagde hans mor uden overbevisning. Ellin skævede til Falk, men han havde allerede vendt ryggen til igen og stod passivt og kiggede ud i mørket uden for vinduet.

I det samme var to piger kommet ind med te til alle og mad til Ellin.

„Kom, Ellin!“ Sisken havde lagt armen om livet på hende og ført hende hen til bordet. „Kom og spis! Du må være sulten efter den lange tur.“

De havde ladet hende spise i fred, men Ellin havde haft svært ved at få maden ned, som hun sad der i de fremmede omgivelser med kongefamilien omkring sig. Også de var fremmede. Der var løbet meget vand gennem floderne og ud i havet, siden hun sidst havde siddet til bords med sin familie fra Furien. Fire lange år var der gået siden hendes mors begravelse på kongsgården, langt herfra i Det Nordlige Tvillingerige.

„Prinsesse Ellin,“ havde kong Flod omsider brudt stilheden. „Jeg ved, du har rejst langt i dag, og du må være træt. Men før vi går til ro, må du fortælle os, hvad der har sendt dig alene af sted på så lang en rejse, først til Torruland og siden videre til Furien. Jeg har læst Okas brev, og hun taler om et ’token’, du bringer med fra Tvillingerigerne. Hvad kan hun mene med det?“

Ellin havde naturligtvis vidst præcis, hvad Oka mente. Det „token“ lå her ved hendes fødder i rygsækken under bordet. Hun havde ikke ladet det ude af syne et øjeblik, siden hun forlod Oke-dalen. Men nu var det tid til at give slip på den tunge byrde, hun havde båret hele vejen fra sit barndomshjem i Det Nordlige Tvillingerige, over de høje, sneklædte bjergpas i Torruland og til sidst, på Svalets ryg, ad den lange hærvej gennem Furiens skove fra syd til nord. Nu kunne hun omsider lægge sin byrde i større og mere kompetente hænder.

Hvorfor havde det, der skulle være en lettelse, så føltes så forkert? Var der ikke en lille stemme, dybt i hendes hjerte, der havde sagt, at hun ikke kunne stole på kong Flod? Eller var hun blevet til en grisk bjerggnom, der ikke kunne give slip på sin skat, ligesom dem i de gamle sagn fra Ørneøerne, som Magde havde fortalt hende, da hun var lille?

Hold for enhver pris stenen skjult, indtil du når til Egeborg i skovriget Furien. Kong Flod og din tante Zol vil hjælpe dig, havde onkel Miro sagt, kort forinden han led en brutal død på Ellwellflodens bred. Hun måtte holde sit løfte til ham. Hun måtte fuldføre den opgave, han havde pålagt hende. Han havde været en klog og god konge, han vidste nok bedre end hun.

Ellin havde mærket kong Flods afventende blik hvile på sig. Hun rystede sin uvilje af sig og fandt den omhyggeligt indpakkede

bylt frem fra tasken og lagde den varsomt foran sig på bordet. Så viklede hun langsomt de smukke klæder op.

Og dér lå Kongestenen, stor som et nyfødt barns hoved, funk-lende i al sin grønne skønhed.

Kong Flod var sprunget op af stolen ved synet, og dronningen havde udstødt et højt gisp. Så var der blevet fuldkommen stille i den store sal.

„Hvad er der sket med min bror?“ havde dronningen omsider fremstammet. Hendes stemme var hæs af ophidselse, og Ellin så, at hun var blevet ligbleg.

„Kongestenen!“ udbrød kong Flod. Hans øjne skinnede stærkt. De havde fået Ellin til at tænke på Gerolf. Hun havde i lang tid undgået at tænke på ham, men nu huskede hun med gru sit ophold i Doradalen, skønt hun vel på sin vis burde være Gerolf taknemmelig for, at han havde bragt stenen tilbage til hende.

„Hvad er der sket med kong Miros, Ellin?“ havde dronningen spurgt igen. Hendes stemme var næsten en hvisken.

Det havde været svært at fortælle, hvad hun havde set den dag ved floden. Ikke så meget på grund af sig selv – hun følte sig på en vis måde sært uberørt af det nu – men fordi dronningens blå øjne stirrede uophørligt og rædselsslagent på hende. Men Ellin havde alligevel fortalt dem det hele. Alt, hvad der var sket siden den dag sidste sommer, hvor kong Miros var kommet ridende ind på gårdspladsen hjemme på Karlsgård og havde givet hende det tunge ansvar for Kongestenen, før han red væk igen sammen med hendes far. Eller i hvert fald alt, hvad de behøvede at vide.

Dronningen havde været så oprevet over Ellins beretning, at hun straks havde trukket sig tilbage til sine egne gemakker. Men kong Flod havde lagt en faderlig arm om hendes skulder.

„Du har været meget tapper og modig, min pige. Og du gjorde vel i at følge kong Miros’ befaling og komme til Furien. Her er du i sikkerhed, og det samme er Kongestenen! Før vi går til ro, vil jeg låse den inde i mit skatkammer, som er det sikreste af sin slags i vores del af verden. Det ligger i kælderen, dybt under Egeborg. Borgen er til alle tider bevogtet af en usynlig hær.“ Han pegede ud ad vinduet. „Lige derude i mørket går bevæbnede soldater omkring og sørger for, at ingen slipper ind i borgen uden min personlige tilladelse. Ingen! Og Egeborg ligger trygt i hjertet af Furien – ja den *er* Furiens hjerte, og hele landet er stærkt bevogtet langs alle grænser. I tusind år er ingen angriber nået frem til Egeborg i live.“

Ellin var ikke sikker på, om det fik hende til at føle sig tryk. Men da først Kongestenen var væk, og hun lå i en overdådig himmelseng med bløde puder og tæpper, havde hun trods alt mærket lettelsen. Hun havde fuldført sin opgave! Hun havde holdt sit ord til kong Miros! Hun havde gjort sit bedste, og resten var hun ikke herre over.

Ellin sukede. Ørn var meget tæt på hende, som de stod der i stalden og blev ved med at klappe og kærtegne Svale. Så tæt, at Ellin kunne se de mørke skægstubbe på hans hage og overlæbe og mærke hans fremmedartede duft. Den mindede hende om duften i en fyrreskov efter regn. Hun var glad for, at han var glatraget og korthåret, det fik ham trods alt til stadig at ligne en dreng.

„Du skal nok vænne dig til mig,“ sagde han.

Det gav et sæt i Ellin. Kunne han læse hendes tanker? Men Ørn så slet ikke på hende, det var Svale, han talte til.

„Åh ...“ sagde Ellin og skyndte sig at tilføje: „Men Svale skal jo snart drage bort igen, så der er ikke megen tid. Hvornår er I færdige med alle de rådslagninger?“

„Vi er færdige,“ svarede Ørn roligt. „I morgen bryder de fleste af hærførerne op igen og vender tilbage til deres poster rundt omkring i landet.“

„Jamen så ...?“

„Svale skal ikke nogen steder, hun bliver her på Egeborg.“

Ellins hjerte sprang et slag over.

„Hvad er det, du siger?“

„Jeg siger, at Svale bliver her. Jeg har købt hende. Hun er min nu, så hun får masser af tid til at vænne sig til mig.“

Ellin var glad og forvirret på samme tid. Svale – Ørns hest? Det virkede temmelig underligt, men det vigtigste var trods alt, at Svale blev på Egeborg.

„Ville den fede hærfører virkelig sælge hende?“

„Jeg gav ham ikke noget valg.“

Ellin troede ham. Der var ingen tvivl om, at Ørn var vant til at få sin vilje. Hun forsøgte at samle sig mod til at spørge ham ud om Furiens krigsplaner, men i det samme sagde han:

„Nå, det er ved at være mørkt. Jeg må ud og se efter, om alt er roligt på borgen.“ Han smilede til hende. Det var blevet så mørkt i stalden nu, at hun kun svagt anede gløden i hans øjne. Han rakte hånden frem og strejfede hurtigt hendes kind. „Vi ses!“

Ellin stod tilbage med alle sine ubesvarede spørgsmål og lyttede til Ørns skridt, der forsvandt ud ad stalddøren og hen over gårdspladsen, og hun følte sig af en eller anden grund forrådt. Hun var smigret over Ørns opmærksomhed og taknemmelig for, at Svale ikke skulle forlade hende. Men hun ville nu alligevel hellere være redet væk fra Egeborg i morgen på ryggen af Svale med kurs mod Okebjergene.